

Εφημερίς τῶν Κυρίων

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυρίων
καὶ παρὰ τοὺς βιβλιοπωλείους Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη περὶ θάνατον ἐπὶ εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκάτῃ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν ἡμῶν χεῖρ
ἄρθρα δημοσιεύονται ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διορ
τῆς ἀποστελλοῦσας δὲν εἰν
δικτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δικτῆ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεῦθ
σιν ἀφείλουσι ν' ἀποτέλλωσ
γραμματοσημῶν 50 λεπτῶ
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπὸ τὰ βασιλεία τῶν Γυναικῶν Β'. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου. — Ἡ νεώτερα ἐκ τῶν γραφουτῶν γυναικῶν (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου. — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Φρόνιμα λόγια (ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ ὑπὸ κ. Μαίρης Ἀμαϊρούτη). — Ἀλληλογραφία. Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Β'.

Ὁ τίτλος θὰ φανῆ ἴσως ὑπερβολικός, διότι ὄλοι μας, φεῦ! γνωρίζομεν ὅτι, εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦλάχιστον, πραγματικὰ βασιλεία διὰ τὰς γυναῖκας δὲν ὑπάρχουν πούθεν καὶ ὅτι ἐὰν οἱ κύριοι, θέλοντες νὰ μᾶς παραμερίζουν ἀπὸ κάθε ἀνωτέραν δρᾶσιν, μᾶς παραπέμπουν εἰς τὸ σπιτι, τὸ ὅποσον τόσον πομπῶδως ἀνακηρύττουν βασιλείον μας, καὶ ἐκεῖ ἀκόμη αὐτοὶ ἄρχουν, βασιλεύουν καὶ κυβερνοῦν.

Ἡμεῖς φέρομεν τὸν τίτλον καὶ αὐτοὶ τὰ στέμματα, τὰ σκῆπτρα καὶ τὰς σφραγίδας. Καὶ τὸν τίτλον αὐτὸν τὸν πληρώνομεν πολὺ ἀκριβῶς, διότι, ἐνῶ κατὰ τὰ ἐννεα δέκατα αὐτοὶ διοικοῦν καὶ κανονίζου καὶ ἀποφασίζου δι' ὅλα καὶ περὶ ὅλων, ἡμεῖς ἀπολύτως καὶ ἀποκλειστικῶς φέρομεν τὰς εὐθύνας καὶ εἰς ἡμᾶς ἀποδίδονται αἱ μομφαὶ διὰ πᾶσαν οἰκονομικὴν καταστροφὴν.

Θὰ μᾶς ἀπαντήσουν ἴσως εἰς τοῦτο, καὶ θὰ δικαιολογήσουσιν τὴν ἀυθαίρετον καὶ ἐνίοτε βασιανιστικὴν ἐπέμβασιν τῶν εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ τοῦ μαγειρείου ἀκόμη, εἰς τὸ ὅτι αἱ πλεῖστα ἐξ ἡμῶν ἀναλαμβάνου νὰ ἰδρῦσουσιν νοικοκυρεῖο, χωρὶς κἄν νὰ γνωρίζου τὸ ἄλφα τῆς οἰκοκυρικῆς ἐπιστήμης.

Ἄλλ' ὡς εἶπομεν ἤδη κατ' ἐπανάληψιν, τὸ νοικοκυρεῖο καὶ ἡ διοίκησις σπιτιοῦ καὶ αἱ οἰκιακαὶ τέχναι δὲν εἰναι πράγματα τόσον ἀπλᾶ καὶ τόσον εὐκόλα, ὅσον ἐπεκράτησε

νὰ θεωρῶνται ἕως τῶρα. Οἱ κύριοι νομοθέται, ἀδελφεῖ, φυσικῶς, εἰς τὰ πράγματα αὐτά, ὡς καὶ εἰς τόσα ἄλλα ἀναγκάμενα εἰς τὸ φῶλον μας, ἐσκέφθησαν, φαίνεται, ὅτι μᾶς ὄρους διδασκαλία θεωρητικῆς οἰκονομικῆς τὴν ἐβδομάδα, ἤρκει διὰ νὰ καταστήσῃ καλὰς οἰκοκυρὰς ὅλας τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας. Ἐπὶ πλέον οἱ ἴδιοι νομοθέται μᾶς ἐφαντάσθησαν ἴσως ὅτι ἡ μητέρα κάθε οἰκογενεῖας θὰ ἤρκει εἰς τὸ νὰ ἀσκήσῃ τὰ κορίτσια τῆς εἰς τὸ νοικοκυρεῖο καὶ εἰς τὰς οἰκιακάς τέχνας πρακτικῶς.

Δυστυχῶς, καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν, οἱ ὑπολογισμοὶ τῶν εὐρέθησαν ἐσφαλμένοι, ἀπλοῦστατα, διότι δὲν ἐβασίζοντο πούθεν.

Πρῶτον, διότι εἰς μὲν τὰ ἐκπαιδευτικὰ προγράμματα ὠρίζουσιν εἰς τὴν τελευταίαν τάξιν τοῦ Διδασκαλείου τὸ μάθημα τῆς οἰκικῆς οἰκονομίας, τὸ ὅποσον, ὡς διδάσκειται, εἶναι παντελῶς ἄχρηστον, ὅπως, φεῦ! ἄχρηστα εἶναι καὶ τόσα ἄλλα μαθήματα κατὰ τὸν τρόπον ὅπου διδάσκονται. Ἀφίνω ὅτι πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γίνῃ μία κόρη διδασκαλισσα διὰ νὰ ἀκούσῃ ἔστω καὶ θεωρητικῶς μόνον, ἔστω καὶ εἰς εἴκοσι ἕως τριάντα μαθήματα τὸν χρόνον κατὰ τῶν καθηκόντων τῆς ὡς οἰκοκυρᾶς.

Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ ὅλην τὴν ἔσω καὶ ἔξω Ἑλλάδα μόνον ἑκατὸν πενήντα μαθήτριάι περίπου γίνονται κατ' ἔτος διδασκάλισσαι, μόνον αὐταὶ μετὰ ζῦ χιλιάδων ὄλων, αἱ ὅποσαι ἀποφοιτοῦν ἀπὸ σχολεῖα μικρὰ καὶ μεγάλα, δημοτικὰ καὶ ἰδουσητικὰ, ἐπαρχιωτικὰ καὶ ὑπόδουλα ἔχουσι ἰδέαν τινὰ οἰκιακῆς οἰκονομίας, θεωρητικῶς πάντοτε, ὅχι ὅμως καὶ ἐφαρμογῆς αὐτῆς καὶ ἀσκήσεως εἰς ἔργον, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀναιρὸν, ἐπίπονον καὶ πολυσύνθετον, μὲ τὸ ὅποσον, ἂν δὲν ζυμῶθῃ ἡ κόρη ἀπὸ τῆς μικρᾶς τῆς ἡλικίας, εἶναι δύσκολον, μετ' ὅλην τὴν καλὴν θέλησίν τῆς, νὰ ἐξοικωθῇ μεγάλη πλέον καὶ αὐτοδίδακτος.

Μένει λοιπόν η μητρική διδασκαλία. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀποτυγχάνει κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα, διότι εἶναι γνωστὸν καὶ πνευματολογούμενον, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ διδάξῃ καὶ μεταδώσῃ κανεὶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν εἰσέρχεται τελείως. Καὶ αἱ Ἑλληνίδες μητέρες τῆς τελευταίας γενεᾶς ἠμποροῦν νὰ εἶναι οἰκονόμοι μέχρι λεπτολογίας καὶ μέχρι στερήσεως τοῦ ἀπαραιτήτου, ἀλλὰ βεβαίως εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς ζωῆς καὶ εἰς τὰς πολλαπλᾶς λεπτομερείας τῆς οἰκιακῆς διοικήσεως κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς σήμερον ἀδυνατοῦν, ἐκτὸς μικρῶν ἐξαίρεσεων, νὰ ἀνταποκριθῶν.

Αἱ μητέρες τῶν παρελθουσῶν γενεῶν ὡς οἰκιακὰς τέχναις ἐμάθθησαν ἀπὸ τὰς μητέρας τῶν νῦν ὑφαινοῦν, νὰ πλέκουν κάλτσες, νὰ κάμουν νταντέλας, νὰ λευκαίνουν τὸ ἀμφοκίονο πανὶ καὶ νὰ σιδηρώνουν τὴν φουστάνελα τοῦ ἀνδρός Ἐμάθθησαν ἀκόμη νὰ ζυμῶνουν, νὰ φουρνίζου καὶ ξεφουρνίζου κάθε ὁκτὼ ἡμέρας, νὰ μαγειρεύου φαγητὰ, τῶν ὁποίων ἡ κυριώτερά ἐπιτυχία ἐξηρτάτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπὸ τὴν μεγαλειτέραν ποσότητα καὶ καλλιτέραν ποιότητα τοῦ λαδιοῦ ἢ τοῦ βουτύρου καὶ νὰ ἐπιμελοῦνται τὰ παιδιὰ τῶν, τὰ ὁποῖα ἐβγάσαν ἔξω εἰς ἐκτακτοὺς περιστάσεις, μόνον ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βαπτισθῶν καὶ νὰ μεταλάβου καὶ νὰ λάβου μέρος εἰς καμμίαν ἐπίσημον συγγενικὴν ἐορτήν, ὅπου ταν δικαιολογημένως καὶ δι' ἀποχρῶντα λόγον ἠδύνατο νὰ ἐξέρχωνται καὶ αἱ ἴδιαι.

Τὴν μικροοικονομίαν τοῦ βουτύρου καὶ τοῦ λαδιοῦ καὶ τῶν ἄλλων τροφίμων, τὴν ἠγνόουν τότε αἱ ἀξιόλογοι ἐκεῖναι καὶ λαμπραὶ διὰ τὴν ἐποχὴν τῶν γυναικῆς, διότι τὸ λάδι ἐπλημυροῦσεν εἰς τὰ κρούσια ἀφθονοῦν καὶ τὸ σιτάρι εὐρίσκειτο χύμα εἰς τὰς ἀποθήκας, καὶ τὸ γάλα καὶ τὸ βούτυρον ἐμετράτο μὲ τὰ τευλούμια καὶ τὸ μαλλὶ καὶ τὸ βαμβάκι ἠρχετοφορτωμένον εἰς τὰ ζῶα, ὅπως ἔρχονται σήμερον τὰ ζῦλα μόνον, ἀκριβοπληρωνόμενα καὶ αὐτὰ.

Λογαριασμοὺς καὶ προϋπολογισμοὺς καὶ ἀπολογισμοὺς δὲν ἐζητοῦσε τότε κανεὶς ἀπὸ τὰς οἰκοκυράς τῆς ἐποχῆς, διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον, ὅτι χρήματα μετρητὰ διὰ τὴν καθημερινὴν συντήρησιν τοῦ σπιτιοῦ ἦσαν ἐντελῶς περιττὰ, ἀφοῦ τίποτε σχεδὸν δὲν ἠγοράζετο ἀπ' ἔξω. Τὸ φόρεμα μόνον ἠγοράζετο. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες ἐξήρχοντο τρεῖς-τέσσαρες, τὸ πολὺ, δέκα φορές τὸν χρόνον, ἢ πλεον γυρίστρες—καὶ τὰ παιδιὰ τὸ ἴδιον, αἱ δὲ μεταβολαὶ τοῦ συρμοῦ ἐφθιναν, μὲ τὰ τότε μέσα τῆς συγκοινωνίας, μετὰ πέντε—ἕξ ἔτη, τὸ φόρεμα τὸ νυμφικὸν τῆς μάμμης ἐφιγούραρε συχνὰ εἰς τὰ προικιά τῆς ἐγγονῆς καὶ εἰς δύο ἢ τρεῖς γενεᾶς ὀλοκλήρους μετεβλάζοντο τὰ ἀπαράτητα καὶ ἀπέριττα καὶ πρωτογενῆ ἐπιπλα καὶ σκευῆ, τὰ ὁποῖα ἐφυλάσσοντο κλειδωμένα εἰς τὰς κατακλείστους ὄλον τὸν χρόνον αἰθούσας.

Αὐτὰς τὰς γνώσεις λοιπὸν τῆς οἰκοκυρικῆς ἠμποροῦσαν νὰ μεταδώσου αἱ μητέρες αἱ λαμπραὶ τοῦ παρελθόντος, εἰς τὰς μητέρας μας τῆς χθὲς καὶ τῆς προχθὲς. Αὐτὰ εἶναι τὰ πάτρια ἢ τὰ μήτρια, ἂν θελετε, τῶν ὁποίων ἡ δικτήρησις ἀποβαίνει σήμερον ἀδύνατος, ὡς θὰ ἀποδειξώμεν εἰς ἄλλο ἄρθρον καὶ ὡς ἐννοεῖ ὁ καθείς. Καὶ ἐπειδὴ αἱ μητέρες μας, μόνον αὐτὰ ἠδύνατο νὰ γνωρίζου καλὰ καὶ συστηματικὰ

ἀπὸ τὰς ἰδικὰς τῶν μητέρας, διότι ἐκεῖναι τὰ ἐμάθθησαν ὅταν τὸ σπῆτι ἦτο καὶ σχολεῖον συγχρόνως, δι' αὐτὸ ἦσαν καὶ εἶναι ἀνακροῦδιαι νὰ διδάξου οἰκοκυρεῖ ὡς τὸ ἐννοούμεν τῶν καὶ τὰ κορίττα τῶν νεωτέρων γενεῶν. Καὶ δι' αὐτὸ οἱ ἄνδρες νομοθέται, δὲν ἔφειλαν νὰ ἐπανακηρῶν εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν μητέρων, ἀλλ' ὤφειλαν νὰ φροντίσου περὶ ἰδρύσεως καὶ γενικεύσεως τῶν οἰκοκυρικῶν Σχολῶν, διὰ νὰ λυθῇ ἐπὶ τέλους ἐν ζητήματι, τὸ ὁποῖον καὶ οἰκονομικῶς μεγάλης σπουδαιότητος, εἶναι, καὶ εἰς τὴν οἰκογενειακὴν εὐτυχίαν καὶ ὑγιεινὴν, καὶ εὐμηνεῖαν μεγάλως συντελεῖ.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οὕτω λοιπὸν ἀνεχώρησε καὶ ἐκ Μονάχου ἡ Βασίλισσα μὲ τὴν καρδίαν μεστήν ἐνδομύχου θλίψεως, τὴν ὁποῖαν δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ ἐξωτερικεύσῃ, μὴ ἐπιτρέποντος τοῦ συγγενικοῦ καθήκοντος καὶ τῆς λεπτότητος πρὸς τὸν Ὀθωνα νὰ καταγγεῖλῃ τὴν ψυχρότητα τοῦ Μαξιμιλιανοῦ. Καὶ κατευθύνθη εἰς Βερολίνον.

Ἐκεῖ ἐβασίλευεν ὁ Φρειδερίκος ἀκόμη, ὑπέργηρος ἤδη καὶ ἀπολάσας ἐν μέρει τὴν ἐπιβλητικότητα τῆς δράσεως εἰς τὰς χώρας του. Ἀποκτήσας δὲ εἶδος νευροπαθείας δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ εἰς τὸ ἴδιον μέρος περισσότερο τῶν δύο ὥρων· οὕτως, ὥστε πάντες οἱ ἐν ὑπηρεσίᾳ κατὰ πᾶσαν ἡμέραν ἀυλικὸί του ὡς καὶ ἡ Βασίλισσα σύζυγός του καὶ αἱ ἐν ὑπηρεσίᾳ Κυραὶ ἐπὶ τῶν τιμῶν, εἶχον τὸ ταξιδιωτικὸν σάκκον ἀνὰ χεῖρας ἀπὸ πρωῒας, καὶ ἀνέμενον τὶ μέλλει γενέσθαι ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Ἐλάμβανον οὕτω τὴν διαταγὴν, ὅτι τὸ πρόγευμα κατὰ τὴν δωδεκάτην θὰ γίνῃ εἰς τὸ Charlottembourg, κατὰ τὴν τρίτην μ. μ. θὰ γίνῃ ἡ παράταξις τοῦ στρατοῦ πρὸς τιμὴν τῆς ἀδελφῆς του Ἀυτοκρατορίας χήρας τοῦ Νικολάου τῆς Ρωσσίας, ἐντὸς τοῦ Βερολίνου, τὴν ἐσπέραν κατὰ τὴν ἐβδόμην τὸ μέγα γεῦμα θὰ παρατεθεῖ εἰς τὸ sans souci, ἄλλο ἐξοχικὸν ἀνάκτορον, καὶ τὴν ἐνάτην τῆς ἰδίας ἐσπέρας θὰ εὐρίσκοντο εἰς τὸ θεάτρον τοῦ Βερολίνου, ὅπου θὰ ἐδίδοτο παράστασις πρὸς τιμὴν τῆς Βασίλισσας τῆς Ἑλλάδος, καὶ πᾶσα ἡ Αὐλὴ ἀδαμαντοστολισμένη ὤφειλε νὰ παρίσταται.

Οἱ δὲ ὑπουργοὶ ὤφειλον ἐπίσης νὰ εὐρίσκωνται εἰς ἕνα τινὰ σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, κατὰ τὰς καθημερινὰς αὐτὰς ἐκδρομὰς, ὅπως λάβουσι τὰς διαταγὰς τοῦ Βασιλέως τῶν καὶ προεδρεύσῃ αὐτὸς ἐκεῖ τῶν ὑπουργικῶν συμβουλίων. Καὶ ἡ ἄλλη ἡμέρα ἠρχίζεν ἀπαράλλακτως, ὅπως ἡ παρελθούσα μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ἄλλαι ἐξοχαὶ καὶ ἐκδρομαὶ διετάσσοντο. Εὐτυχῶς ὅμως ἴστατο πλεῖστον τοῦ Βασιλέως ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ ἐπίδοξος διαδοχός, ὁ Μέγας Γουλιέλμος ὁ πρῶτος, ὁ κολοσσὸς αὐτὸς, τοῦ ὁποίου ἐν βλέμματι ἤρκει νὰ σταματήσῃ πᾶν παράπονον διὰ τὴν ἰδιορρυθμίαν αὐτὴν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλέως. Οὗτος φιλοφρονέστατος πρὸς τὴν Βασίλισσαν Ἀμαλίαν ὡς καὶ ἡ σύζυγός του Αὐγούστα μεγάλας περιποιήσεις ἐπεδαψίλευεν αὐτῇ. Ὁ Γουλιέλμος προσεκάλεσε αὐτὴν ἐπιτήδεας, ὅπως ἀνεπιστήμως, εἰς τὸν ἐξοχικὸν κυνηγετικὸν κῆνον αὐτοῦ, ὅπου ἐν ἐκτάσει ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀπασχολούντος τὴν Ἑλλάδα ζητή-

ματος τῆς διαδοχῆς. Ὁ Γουλιέλμος μετὰ πολλῆς εὐλικρινεῖας καὶ προσητίας ἐβεβαίωσε τὴν Βασίλισσαν περὶ τῆς φιλικῆς διαθέσεώς του πρὸς αὐτὴν καὶ τὸν Ὀθωνα, ἀλλὰ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ἐδήλωσεν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναμιχθῇ διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξῆ ἀνεξέλεγκτην θέσιν καὶ βούλησιν, βασιλεύοντος τοῦ ἀδελφοῦ. Πρὸς δὲ τούτους αἱ πρὸς τὴν Βασιλικὴν προσωπικὰ σχέσεις του ἦσαν πολὺ τεταμέναι. Καὶ ἠδύνατο, εἶπε, νὰ ἐπηρεάτῃ ἐν μέρει τὴν Ἀγγλικὴν πολιτικὴν. Ὦν εἰς ὀμκλὰς σχέσεις μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς Δυναστείας, ἀλλ' ἀπὸ λεπτότητος, δὲν ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ πολιτικῶν πραγμάτων κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, διότι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε γίνῃ ἐπισήμως ὁ ἀρραθῶν τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρειδερίκου μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Βικτωρίας, θυγατρὸς τῆς Βασίλισσας τῆς Ἀγγλίας. Ὅθεν ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, βεβαίως οὕσα περὶ τῆς προσωπικῆς φιλίας τοῦ Γουλιέλμου, λαβούσα πραγμτικῶς μεγάλας ἐνδείξεις σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως ὑπὸ αὐτοῦ καὶ ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ εἰς ἀπώτερον μέλλον.

Ἡ Ἀμαλία καὶ Ναπολέων ὁ Γ΄.

Ἐκ Βερολίνου ἡ Βασίλισσα διηυθύνθη εἰς τὸ Δαρμεστάτ τῆς Ἑσσης, τὸν Δουκικὸν θρόνον τῆς ὁποίας κτεῖχεν ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀυτοκρατορίας Ἀλεξάνδρου τοῦ 1ου τῆς Ρωσσίας. Ἡ δεσφύρα τοῦ Δουκὸς ἦτο ἡ μεγαλειτέρατος Ὀθωνος ἀδελφὴ Ματθίλδη. Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία δὲν ἀνέμενε τι ἐξ αὐτῶν ἐγνωρίζεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο οὕτοι νὰ ἀναμιχθῶσιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ μεγάλην ἔτρεπον πρὸς αὐτὴν ἀγάπην καὶ ὡς ἀναψυχὴν ἐκ τῶν ἀποτυχιῶν τῆς ἤθελε νὰ ἀνακύψῃ ὀλίγον τὸ πνεῦμά της ἐκεῖ.

Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν ἔφθασεν αἰφνιδίως ἡ Ἀυτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας μετὰ τῶν τέκνων της, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν ἀδελφὸν της καὶ κατοπιν πορευθῇ πρὸς συνάντησιν τοῦ συζύγου της Ἀυτοκράτορος, ὅστις εὐρίσκειτο ἤδη εἰς Στουτγάρδην τῆς Βυρτεμβέργης, ὅπου εἶχαν δόσῃ συνέντευξιν ὁ Ἀυτοκράτωρ τῆς Γαλλίας Ναπολέων καὶ τινες Βασιλεῖς τῆς Γερμανίας καὶ πριγκηπες. Καὶ ἐνῶ ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία ἐσχεδίαζε νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπομένην διὰ τὸ Ὀλδερμבורγον, ὅπου θὰ ἔμενε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ θέρους, πλεῖστον τοῦ Βασιλεύοντος ἀδελφοῦ της, ἡ Ἀυτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας τὴν πείθει νὰ μεταβάλλῃ δρομολόγιον καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα της νὰ ἐλθῇ εἰς Στουτγάρδην, ἐλπίζουσα νὰ διορθώσῃ τὰ ἐκκεμητὰ ζητήματα τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ Συνεδρίῳ τῶν Ἑσπεμμένων, τὸ ὁποῖον ἔκκαμε κρότον εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἄμα φθάσασα ἡ Ἀυτοκράτειρα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ἐν Στουτγάρδην, ὅπου ἀνέμενον αὐτὴν ὁ σύζυγός της μετὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Βυρτεμβέργης καὶ τοῦ Διαδόχου, οἵτινες δὲν ἀνέμενον οὐδὲως τὴν ἔλευσιν τῆς Βασίλισσας τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἀυτοκράτειρα, προλαμβάνουσα τὴν ἔκστασιν αὐτῶν ἐπὶ τούτῳ καὶ πρὶν ἀκόμη κελῶς σταματήσει ὁ συρμός, μὲ γεγνουῖαν φωνὴν λέγει τῷ συζύγῳ της «Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ἐνδῶσῃ εἰς τὴν παράκλησίν μου καὶ με συντροφεύσῃ μέχρι τῆς Στουτγάρδης». Ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐννοήσας σπεύδει καὶ δίδει τὴν χεῖρα εἰς τὴν Βασίλισσαν τῆς

Ἑλλάδος, ὅπως κατέλθῃ, ὁ δὲ Βασιλεὺς τῆς Βυρτεμβέργης εἰς τὴν Ἀυτοκρατορικὴν τῆς Ρωσσίας καὶ ὁδηγοῦνται ἐπὶ Βασιλικῶν ἀμαξῶν εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ ἐπιδή ἦτο ἤδη ἐσπέρας κατ' εὐθείαν εἰς τὰ δ' κλειστάκτὰ των.

Μεγάλως δὲ περιποιήσεις ἔλαβεν ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία ἀπὸ πάντας τοὺς εὐριτωμένους ἐν τῷ Συνεδρίῳ αὐτῷ, Βασιλεῖς καὶ πριγκηπες, ἰδιζόντως ὑπὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος τῆς Ρωσσίας. Ἀλλ' οὐδεμίαν προτοχὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ Ἀυτοκράτωρ Ναπολέων καὶ τὴν ὀφειλουμένην ἀκόμη ἀδρότητα πρὸς Κυρίαν δὲν ἀπέδωκε, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν ἀπαράτητον ἐθιμοτυπίαν ἐξέτέλεσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Βασίλισσαν Ἀμαλίαν εἰς τὸ δικέμισμα Της, ὅπως ἔπραξεν πάντες οἱ ἄλλοι. Καταφανὴς δὲ ἐγένετο ἡ ἔλλειψις αὐτῆ ἀτομικῆς εὐγενεῖς ἀνατροπῆς καὶ ὑπερτέρων αἰσθημάτων τοῦ Ναπολέοντος Γ' τὴν ἐπισῶσαν ἐν τῷ ἐπισήμῳ γεύματι, ὅπου παρεκλήθησαν ὀγδοήκοντα ἄτομα ἐκ Βασιλικῶν κίματος, συμπεριλαμβανόμενων καὶ τριῶν Βασιλισσῶν, δύο Δουκισσῶν καὶ τῆς Ἀυτοκρατορίας τῆς Ρωσσίας καὶ τοιαυτῶν ἄλλων, ἀποτελουμένων ἐκ τῆς ἀκολουθίας τῶν Ἑσπεμμένων, τῶν ὑπουργῶν καὶ μεγιστάνων. Καὶ ἐνῶ κατὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν τὴν Αὐλικὴν ἔπρεπεν οἱ Ἑσπεμμένοι νὰ παρουσιάσου τοὺς ἀκολουθούς των οἱ μὲν πρὸς τοὺς δὲ, οὐδὲν βῆμα ἔκαμεν ὁ Ναπολέων πρὸς τὴν Βασίλισσαν Ἀμαλίαν.

Ὁρεῖλω νὰ λάμω μνεῖαν μικροῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον τιμᾷ τὴν Βασίλισσαν Ἀμαλίαν ἣτις ἐγνωρίζε νὰ ἐμπνῆ τὸν πατριωτισμὸν καὶ τὰ ὑψηλὰ αἰσθημκτα εἰς τοὺς πέρι αὐτῆν. Ἡ Δεσποινὴς Καρμπούνη πρὸ μηνῶν μόνον εἰσελθούσα εἰς τὴν Αὐλὴν, δεκαεξάετις μόλις, συνώδευεν, ὡς προεῖπον, τὴν Βασίλισσαν εἰς τὸ ταξείδιον. Εἰς τὴν συνάθροισιν λοιπὸν αὐτὴν τὴν πρὸ τοῦ ἐπισήμου γεύματος, γινομένην ἐν τῇ αἰθούσῃ, εἰς τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ Βασιλέως τῆς Βυρτεμβέργης ἠρώτησε τὴν Δεσποινίδα Καρμπούνη, ποῖον τίτλον ἔχει ὁ ὑπασπιστής Μπότζαρης; εἶνε Κόμης ἢ Βαρῶνος; ἡ Δεσποινὴς ἀπεκρίθη μὲ μεγάλην προσήνεκν καὶ ἀπλότητα «Δὲν ἔρχομαι τίτλους εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἐὰν εἶχαμεν δι' ἕνα Μπότζαρην δὲν θὰ ἦτο ἀρκετὸς ὁ τίτλος τοῦ Πριγκηπος καὶ λόγῳ γένους καὶ λόγῳ ἰδίας ἀνατροφῆς καὶ εὐγενείας». Καὶ οὕτω ἡ δεκαεξάετις αὕτη κόρη, ἐν ἀγνοίᾳ της, ἔδιδε μάθημα πολὺ ἐπίκαιρον εἰς ἕνα Ἀυτοκράτορα. Ὁ ἐρωτήσας δὲ καὶ οἱ ἄλλοι ἀκούσαντες τὴν ἀπάντησιν, ἠπόρουν τίς οὗτος ὁ Μπότζαρης, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἶνε ἀρκετὸν τὸ Πριγκηπικὸν στέμμα. Τὸ πρᾶγμα ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἐξήγησε τίς ὁ Μπότζαρης οὗτος καὶ ὅτι δικαίως τεμνύεται ἐπὶ τούτῳ la petite dame d' honneur de la Reine de Crèce.

Καταφανέστερα δὲ ἐγένετο ἡ ἐκ προμελέτης ἀδιαφορία καὶ ἔλλειψις εὐπρεποῦς ἤθους τοῦ Ναπολέοντος τὴν ἰδίαν νύκτα ἐκείνην ἐν τῷ Θεάτρῳ, ὅπου ἐδίδοτο ἐκτακτὸς παράστασις πρὸς τιμὴν τῶν ξενιζομένων Ἑσπεμμένων, καὶ ὅπου ἐν τῷ Βασιλικῷ Θεωρεῖῳ δὲν ἐκλήθησαν ἄλλοι, εἰ μὴ ἡ Ἀυτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας, αἱ τρεῖς Βασίλισσαι Βυρτεμβέργης, Ἑλλάδος καὶ Ὀλλανδίας, αἱ δύο Δουκισσαι, ἡ σύζυγός τοῦ Διαδόχου τῆς Βυρτεμβέργης καὶ τινε ἄλλη ἐκ Ρωσσίας. Ὅπισθεν ἰστάμενοι ἦσαν ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Ναπο-

λέων, ο Βασιλεύς του τόπου, ο διάδοχος του τόπου και ο Πρίγκηψ Murat. Ουδεμία λέξις ἀντηλλάχθη, ουδεμία πνοή συνκισθήσεως ἐφάνη τῆς προσβολῆς πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Βυτεμβέργης διὰ τὴν ξενιζομένην παρ' Αὐτῷ Βασιλισσαν.

Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία βαθέως ἠσθάνθη τὸ κτύπημα καὶ ἐπὶ ὥρας αὐτὴν τὴν νύκτα, μετὰ τὸ θέατρον ἔμενε ἀκίνητος, κροφωμένη, οὕτως εἶπεν, εἰς ἓν κλίσιμα. Ἄλλ' ὁ χρακτῆρ τῆς ὑπερέβη καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦσυχος, εὐθυμος, ζωηρά, ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησίν της, προβάλλουσα ὡς ἀφορμὴν τὴν ἀλληλογραφίαν της, ἧτις τὴν ἀναμένει εἰς Ὀλδεδουβουργον. Τῆς ἐγένοντο μεγάλαι τιμὴ κατὰ τὴν ἀναχωρησίν της, ὡς ἀντάλλαγμα ἕως τοῦ λυπηροῦ ἐπεισοδίου τούτου, ἀλλ' αὕτη ἦτο βεβαία πλέον ὅτι τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος κακῶς θὰ βεβιάσῃ με τοιοῦτον ἰσχυρὸν ἀντιπράκτονα.

Μεγίστην ἐν τούτοις ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἡ ἔλλειψις αὕτη ἀεροφοσύνης τοῦ Ναπολέοντος πρὸς τὴν Βασίλισσαν καὶ πολλοὺς εἶχε τοὺς ἀνακατήκτους ἐν τῷ μεγάλῳ συνεδρίῳ ἐκεῖνῳ διὰ τὴν συμπεριφορὰν αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω πῶς τὸ ἐπεισοδίον αὐτὸ δὲν ἔκαμε τὸν συνήθη κρότον οὔτε ἐν τῷ τύπῳ, οὔτε ἐν ταῖς πολιτικαῖς αἰθούσαις. Καὶ ἐνῷ πᾶσι αἱ ἐφημερίδες ἐπλήρουν τὰς στήλας των περιγραφῶν διὰ πάντας τοὺς παρευρεθέντας ἐν Στουτγάρδῃ καὶ πολὺ κολακευτικῶς ὠμίλησαν διὰ τὴν Βασίλισσαν Ἀμαλίαν καὶ τὴν συνοδίαν της, οὐδὲ μία λέξις ἐφάνη ὑπαιτιτομένη τὸ δυσάρεστον συμβάν.

Ἡμετέριον Πατριολογικόν

Ἡ ΝΕΟΤΕΡΑΣΚ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Πρὸ πολλῶν χρόνων ὁ κύριος I. M. de Hérédia δέχεται τὸ σάββατον, τὴν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Arsenal οἰκίαν του καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Balzac.

Αἱ ὑποδοχαὶ εἶναι διπλαῖ. Μέσα εἰς τὸ γραφεῖόν του, συνάθροισις βιβλιοφίλων, ὁ συγγραφεὺς τῶν *Τροπαίων* περιτριγυρίζεται ἀπὸ ποιητῶν, ἱστορικών, συγγραφεῖς. Καπνίζουσιν, πέρνουν τὸν καπνὸν ἀπὸ ἓνα κουτίον ἀνοικτὸν καὶ στρίβουν τσιγάρα. Ὁ νοικοκύρης προσφέρει τσιγάρα καὶ αὐτὸς καπνίζει πίπαν. Εἰς τὰς τέσσαρες τοῦ φέρουν γάλα καὶ παξιμάδια Αἰφνης παρουσιάζετο μία νεάνις ὑψηλή, λυγρὴ, μελαχροινή. Ὁ ποιητὴς ἄφηνε τὴν πίπα του, ἠκολούθει τὴν κόρη του καὶ ἐπήγαινε νὰ χαιρετίσῃ καὶ τὰς θυμαστρίας του μέσα εἰς τὴν μεγάλην φωτεινὴν αἴθουσαν ὅπου ἐδέχετο ἡ κυρία de Hérédia.

Μεταξὺ τῶν συγγραφέων, οἱ ὅποιοι ἐσύχναζον εἰς τὴν ὁδὸν Balzac, ἦτο ἓνας νεανίας ὑψηλὸς καὶ λεπτὸς, με ὠραῖον μειδιάμα, τὸν ὅποιον ὅλη ἡ νέα φιλολογία παραδέχεται ὡς τὸν πρίγκηπα τῆς ρεούσης ποιήσεως καὶ τῶν ὠραίων εἰκόνων, ὁ κύριος H. de Regnier. Οὕτω ἔγινε γαμβρὸς τοῦ κ. de Hérédia τοῦ ὁποῦ αἱ δύο ἄλλαι θυγατέρες, ὡς εἶναι γνωστὸν, ἔχουν ὑπανδρευθῆ με τοὺς κυρίους Πέτρον Louys, συγγραφεὶ καὶ με τὸν κύριον Μαυρίκιον Maindron γινώστην τοῦ XVI αἰῶνος.

Ἡ κυρία H de Regnier ἔγραψε στίχους οἱ ὅποιοι ἦσαν μιὰ ἀποκάλυψις, ὁ πατήρ της ἦτο ἐνθουσιασμένος «Ποτὲ ἔλεγεν, δὲν ἔκαμα ὁμοίους στίχους» Ἐπειτα ἐνῷ ἤρχιζε νὰ γίνετα ἔνδοξος, αἰφνης ἐγκατέλειπε τὴν ποιήσιν καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ πεζὰ, καὶ τὸ ὠραῖον εἶναι ὅτι ἔκρυψε τὸ παιγνίδιον αὐτό. Ἐκαμε τὸ πρῶτόν της μυθιστόρημα χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτα περὶ αὐτοῦ εἰς κανένα. Ὁ κύριος de Regnier δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἐπίσης καὶ ὁ κύριος de Heredia τὸ ἀγνοοῦσε. Ἡ κυρία de Regnier ἔγραψε τὸ βιβλίον της ἐν σιωπῇ.

Τὸ ἔδωκε εἰς τὴν *Ἀεθωρήσιν τῶν Παρισίων* ὁ κύριος Ganderax ἐκύτταξε καὶ ξανακύτταξε τὸ χειρόγραφον καὶ μετὰ φοβερὰν ἐξέτασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλει ὅλα τὰ χειρόγραφα, ἔστω καὶ ἂν αὐτὰ εἶνε τοῦ Anatole France ἐδημοσίευσεν τὸ ἔργον, τὸ ἔστειλε εἰς τὸν Heredia καὶ ὁ ποιητὴς εἶχε τὴν ἐκπληξίν ν' ἀναγνωρίσῃ εἰς τ' ὄνομα τοῦ συγγραφέως, τ' ὄνομα ἐνὸς συγγενοῦ του. Διαβάζει καὶ ἐπαναβλέπει τὴν παιδικὴν του ζωὴν εἰς τὴν Κούβα, τὰς μυρισμένας καὶ θείας νύκτας, τὰ πλούσια δάση, τὰς μαγείας τῶν ἀναμνήσεων τῶν ἀποικιῶν ἐν ὀλόκληρον παρελθόν ὀλοζώντανον. Ὁ κύριος de Heredia δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ οὔτε ὁ κύριος de Regnier ἐπίσης. Ἐπρεπε νὰ μάθουν τὴν ἀλήθειαν.

Εἶπον: τὸ ὕφος εἶναι ὁ ἀνὴρ. Ἐδῶ τὸ ὕφος εἶναι ἡ γυνή. Τὴν ἐπανευοίσκουν με τὴν ζωηρότητα τῶν ἐντυπώσεων της. Ἡ κυρία de Regnier εἶνε γυναῖκα θελκτικὴ. Τὰ πεζογραφήματά της εἶναι ὅπως ὁ χαρακτῆρ της: πολὺ ἄφοβος, πολὺ εἰλικρινής, χαριτωμένος οἰκειός. Αἰσθηματικὴ εἰς τοὺς στίχους της, ἔχει μεγάλην παρατηρητικότητά. Εἰς τὰ πεζὰ ἔργα της γράφει ἀσυνειδήτως καλὰ, με τὴν γυναικειάν ευκολίαν τὴν ὁποίαν ἔχει εἰς τοὺς τρόπους της, εἰς τὸν κοινωνικὸν της βίον.

Ἐχει αὐτὸ τὸ ἰδιαιτέρον διὰ μίαν γυναῖκα τῶν γραμμάτων, ὅτι τὸ τάλαντόν της εἶνε ἐντελῶς ἰδικόν της. Δὲν δύναται νὰ εἴπῃ δι' αὐτὴν ὅτι ἔλεγεν ὁ Boileau διὰ τὸν Ρακίνα υἱόν, ὁ ὅποιος τοῦ ἔστειλε στίχους: «πατρικὴ δόξα» ὁ κύριος de Hérédia δὲν δίδει εἰς τὴν κόρην του οὔτε μίαν ιδέαν, οὔτε μίαν ὁμοιοκαταληξίαν. Εἶνε ἀπλῶς θαυμαστὴ καὶ ὁ μᾶλλον ἐκπληκτος ἀπὸ ὅλους. Ἡ κυρία de Regnier γράφει τὰ ἔργα της σ' ἐδὸν χωρὶς νὰ τὰ συλλογισθῇ. Δύναται τις μάλιστα νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἅμα μιὰ φορὰ τὰ τελειώσῃ δὲν τὰ σκέπτεται πλέον.

Παράδοξος γυνή, ὀλίγον αἰνιγματικὴ, ὀμιλοῦσα δυνατὰ, καλὸς σύντροφος, λατρεύουσα τὰ ἄνθη, τὰ ἀρώματα, τὰ βιβλία καὶ τὰ μπιμπλό, τὸ πνεῦμα γεμάτο φιλολογικῶς ἀπὸ ὅλας τὰς πολυπληθεῖς καὶ περιέργους συνομιλίας ὅπου ἤκουσε, ὄχι ρωμαντικὴ, πρακτικὴ, με θέλησιν, ἀνεξάρτητος.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς, κόρη καὶ πατέρας ἐπανέλαβαν τὴν παλαιὰν τῶν ζωὴν, τὸ πρῶτον ἀκρυνὸς περίπατος με ποδήλατον, τὸ ἀπόγευμα ἔριπποι ἐκδρομῆ, τὰς ὁποίας ἐποικίλουν λεμβοδρομῆ ἐπὶ μονοξύλων, ἀσκήσις καὶ αὐτὴ

πολὺ ἀγαπητὴ διὰ τὴν Ἄνναν, ἡ ὁποία ἀπὸ μικρὰ εἶχεν ἐξοικειωθῆ εἰς τὸ κουπί, με ἄλλας συμμαθητρίκας της τοῦ Wallesley College.

Εἰδήσεις εἶχε καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὸν νέον σύζυγόν της, ὁ ὅποιος μετὰ δέκα πέντε ἀκριβῶς ἡμέρας ἀπεστάλη με ἄλλους τραυματίας, ἐκτὸς κινδύνου πλέον, εἰς Ἀθήνας.

Δὲν εἶχεν εἰδοποιήσῃ τὴν Ἄνναν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του, καὶ δι' αὐτό, αἰφνιδίως ἓνα πρωί, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέστρεψε με τὸν πατέρα της ἀπὸ τὸν πρῶτόν των περιπατον, εὐρέθη αἰφνης πρὸ ἀμύλης, ἡ ὁποία ἐστάθμισεν πρὸ τῆς μεγάλης θύρας τῆς ἐπαυλῆος των καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν μετεφέρετο ὠχρὸς ἀκόμη καὶ ἀρετὰ ἰσχνὸς ὁ νέος Μερμιδῶφ.

Ἡ Ἄννα ἐπήδησεν ὡς ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ ποδήλατον καὶ εὐρέθη πρὸ τῆς θύρας, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο ὁ ἄνδρας της. Ὁ πρῶτος των χαιρετισμὸς ὑπέξεν ἐγκάρδιος, ἂν καὶ αὕτη καὶ ἐκεῖνος, ἐφάνοντο θέλοντες νὰ ἀποφύγουν μεγάλας συγκινήσεις. Ἡ κ. Μύρτου, ἡ ὁποία εἶχεν εὐρέθη τυχαίως εἰς τὸν διάδρομον, ἔστρεψεν εἰς προὔπαντησιν τοῦ ἀγαπημένου της παιδιοῦ ἀλλὰ τόσον ἡ ἰδικὴ της συγκίνησις ἦτο μεγάλη, ὥστε ἐνῷ τὸν κατεφίλει, αἰφνης ὠχρίασε πολὺ καὶ ἡ κ. Λαῖν μετὰ τοῦ κ. Δούκλ τὴν μετέφεραν ἀνάσθητον σχεδὸν εἰς τὴν τραπεζαίαν. Ἄλλ' αἰφνης καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἔγῃ προσέξει εἰς τὰς ἀρχάς, εἰς τὸ σύμπλεγμα τῶν δύο συζύγων καὶ τῶν συγγενῶν, αἱ ὁποῖαι εἰδοποιήθησιν εἶχαν τρέξει εἰς ὑποδοχὴν τοῦ νέου πληγωμένου προσετέθη καὶ μία ξένη κυρία, πολὺ νέα καὶ πολὺ εὐμορφη, τὴν ὁποίαν ὁ Νίκος Μερμιδῶφ ἐπαρουσίασε μετὰ τὰς πρώτας συγκινήσεις εἰς τὴν Ἄνναν καὶ τοὺς περὶ αὐτήν. Ἡ φρόελαν Hermann, εἶπεν ὁ νέος, ἡ νοσοκόμος μου, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλω [τὴν ζωὴν...]

Ἡ ξένη ἐκοκκίνησεν, ὠχρίασε καὶ ἔπειτα με γαλλικὰ γερμανικῆς προφορᾶς εἶπεν, ὁ κ. Μερμιδῶφ με κρίνει με πολλὴν κλωσύνην...

Ἡ Ἄννα ἐσφιγξε τὸ χερί τῆς νέας κόρης, ἀλλὰ τὸ εὖρε τόσον παγωμένον καὶ τόσον ἀδρανὲς μέσα εἰς τὸ ἰδικόν της, ὥστε ἀμέσως ὑπαπευθῆ, ὅτι ἡ ξένη ἐκεῖνη δὲν ἠσθάνετο καμμίαν συμπάθειαν πρὸς αὐτήν. Ἐν βλέμμα, τὸ ὅποσον με τὴν χειραψίαν αὐτὴν μαζὴ ἀντήλλαξαν αἱ δύο γυναῖκες, ἤρκεσε διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν Ἄνναν τὸ μυστικὸν τῆς Γερμανίδος νοσοκόμου, ἡ ὁποία ἐν τούτοις εἰς τὰς εὐχαριστίας της ἀπήνησε: Κυρία, ἐταξείδευσα ἀπὸ τὴν μικρὴν πατρίδα μου διὰ νὰ προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου εἰς ἐκείνους, ὅπου θὰ ἐκινδύνευαν τὴν ζωὴν των διὰ τὴν πατρίδα των. Ὁ σύζυγός σας ἦτο ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐκινδύνευσαν περισσότερο, καὶ εἶμαι εὐτυχής, διότι ἠμπούρεσα τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων πόνων καὶ κινδύνων νὰ τὸν περιποιηθῶ. Ἡνῶσον νὰ τὸν συνοδεύσω ἕως ἐδῶ, μήπως καθ' ὁδὸν συνέβαινέ τι τὸ ὅποιον νὰ ἐπηρέαζε τὴν κατάστασίν του. Σήμερον τὸν παραδίδω εἰς ἀγαπητὴν σύζυγον, ἡ ὁποία ἔχει τόσον ἀμύλης δυνάμεις, ὥστε...

Τὸ τόσον ἀμύλης δυνάμεις ἡ ξένη τὸ ἐτόνισε με τρόπον, ὡς νὰ ἐμέμπετο τὴν Ἄνναν διὰ τὴν ἀμύλιν νεότητά καὶ καλλονὴν της. Εὐθύς ὅμως ὡς ἐξεστόμισεν τὴν φράσιν αὐτὴν

ἐκοκκίνησεν, ἔχασε τὰ λόγια της καὶ ὀλίγον ἀποτόμως ἐχαίρεται καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν θύραν.

Ἡ Ἄννα ἔτρεξε καὶ τῆς ἔφραξε τὴν εἴσοδον. Ἀφοῦ εἶπτε ξένη κυρία καὶ ἐνοσηλεύσατε τὸν ἄνδρα μου, θὰ θελήσετε νὰ δεχθῆτε φιλοξενίαν ὑπὸ τὴν στέγην του. Ἄλλως τε τῆς εἶπε με χαμηλοτέρων φωνῆν, νομίζω ὅτι ἡ ἐδῶ παρουσία σας καὶ αἱ περιποιήσεις σας θὰ συντελέσουν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εἰς τὴν ἐντελῆ ἀναρωσίαν του. Καὶ με τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις ἡ Ἄννα παρέσυρε τὴν ξένην, με ἔκταστοργικὸν ἐναγκαλισμὸν πρὸς τὴν βιβλιοθήκην.

Ἡ δις Hermann ἄφηκε νὰ περατωθῇ καὶ ἀμέσως ὅλη ἡ ψυχρότης καὶ ἡ ἐπιφυλακτικότης της πρὸς τὴν Ἄνναν κατέπεσε. Ἡ λύπη, τὴν ὁποίαν ποῖν ἠσθάνετο διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν της ἀπὸ τὸν ἀγαπητόν της ἀσθενῆ μετεβλήθη εἰς μίαν χαρὰν ἀκράτητον, ἀφότου ἐπέισθη ὅτι ἡ νέα σύζυγός της τὴν ἐδέχετο με τόσην κλωσύνην καὶ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ μὲν ἐκεῖ ὅσον κυρὸν ἠθελε. Ἡ Ἄννα ἐξ ἄλλου ἠσθάνθη ἀληθῆ ἀνακούφισιν δι' ὅτι εἶχεν ἀνακαλύψῃ ὅτι συνέδινε μεταξὺ τοῦ ἀνδρός της, καὶ τῆς ὠραίας νοσοκόμου. Βεβαίως ἡ θέσις της ἠκολούνητο πολὺ εἰς τὰς ἐξομολογήσεις, τὰς ὁποίας εἶχε νὰ τοῦ κάμῃ καὶ θὰ τὴν ἠνῶσει πληρέστατα ἦτο βεβαία τὴν πλέον ἀφοῦ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον εἶχε συμβῆ περίπου ὅτι καὶ εἰς αὐτήν.

Ὁ Νίκος ἀντελήθη τὴν σκηνήν, ἡ ὁποία εἶχε διαδραματισθῆ μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν, καὶ τὰ μᾶτιξ του ἐγέμισαν δάκρυα. ὅταν εἶδε τὴν νέαν νοσοκόμον του εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Ἄννης, ἡ ὁποία τὴν ἀπεμάκρυνε τῆς ἐξω θύρας καὶ τὴν ἔφερον ὡς ἀδελφὴν ἀγαπημένην εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Καὶ αὐτὸς ἠσθάνθη μεγάλην χαρὰν διότι ἡ ξένη θὰ ἔμενε μαζὴ του ἔστω καὶ ὀλίγας ἀκόμη ἡμέρας, ἀλλὰ συγχρόνως ἠσθάνθη καὶ ἀνησυχίαν, μίαν ἀρίστον ἀνησυχίαν διὰ τὸ μέλλον. Ἀφῆθη νὰ ὀδηγηθῆ εἰς τὴν τραπεζαίαν, ὅπου ἡ μητέρα του συνελοῦσα ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν της τὸν ἀνέμενε με τὴν μάμμην του, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν χαρὰν της ἔλυσε ποταμοὺς δακρύων. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν εἰδοποιηθῆ περὶ τῆς ἀφίξεώς της καὶ ἡ θεία του Ἐμμα καὶ ἡ Ὀλίγια Δέλβου με τὰς θυγατέρας της καὶ τοιοουτοτρόπως ὁ Νίκος εὐρέθη περιστοιχισμένος ἀπὸ τῶνας συγγενεῖς, ὥστε δὲν ἤξευρε ποῖαν νὰ προτοφιλήσῃ καὶ εἰς ποίας τὰς ἐρωτήσεις νὰ ἀπαντήσῃ πρωτίτερα.

Ἡ Ἄννα ἐν τῷ μεταξὺ ἐκάλεσε τὴν κ. Λαῖν καὶ ἀφοῦ τὴν ἐσύστησε πρὸς τὴν ξένην κόρην: Ἐγκατάστητέ την εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μικροῦ, τῆς εἶπε, καὶ ἐκεῖ νὰ μεταφερθοῦν τὰ πράγματά της. Μετ' ὀλίγον ἔρχομαι καὶ ἐγώ. Καὶ τὰς ἀρῆκε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τοῦ συζύγου της καὶ τῶν ἰδικῶν της.

Ὅταν τὴν εἶδεν ἡ πενθερά της, ἡ ὁποία ἐκράτει ἀκόμη ἐνηγκαλισμένον τὸν υἱὸν της ἠθέλησε νὰ ἀποσπασθῆ ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ τῆς παραχωρήσῃ τὴν θέσιν της...

—Μεῖνατε ἐκεῖ ὅπως εἴπατε, ἂν καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν, εἶπεν ἡ Ἄννα. Κανείς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μείνη τόσον κοντὰ του καὶ τόσον μαζὴ του τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅσον σεις. Ἡ γράϊα Μερμιδῶφ ἡ ὁποία ἐκάθητο ἀπὸ τὸ ἄλλο

πλευρόν του νέου δέν ἐκινήθη ἀπό τὴν θέσιν της, ὡς ἂν ἡ "Αννα νὰ ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτήν. Τοῦτο δὲν τὴν δυσηρέττει ἐν τούτοις, διότι ἡσθάνετο κῆ- ποικαν στενωχωραίν νὰ ἐπιδείξῃ τρυφερότητα, τὴν ὅποιαν θὰ διέψευθεν ὅπως δὴποτε μετ' ὀλίγον ἢ μετ' ἄνδρα της ἐμπιστευτικῆ ἐξήγησίς της. Ἐπὶ ἕως λοιπὸν ἕνα κῆτιμα τὸ ἐπλησίασε πρὸς τὸν σφοδρὸν καὶ ἐκάθιεν ἀκριβῶς ἀπέ- ναντί του. Τὸν ἔβλεπε καλὰ, καλὰ, χωρὶς νὰ ἡμπορῇ νὰ τοῦ εἰπῇ λέξιν. Τὸν εὔρε χλωμόν, πολὺ χλωμόν καὶ ἀρκετὰ κατεβεβλημένον. Δύο μαῦροι κύκλοι ἐστεφάνωναν βυθύτατα τὰ μάτια του, τὰ ὅποια ἐχαμήλωνε, ὡσὰν ἐκείνη τὸν ἔβλεπε μετ' ἐπιμονήν· ὠρισμένως κῆτι εἶχε μεταβληθῆ, κῆτι εἶχεν ἀλλάξει ὄχι μόνον εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνδρός της. Μήπως εἶχε προαισθανθῆ τὴν

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

ΡΟΜΑΝΤΙΚΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

"Όταν τὸ τραῖνο ἔφυγε ἀπὸ τὸ σταθμὸν τοῦ Sisteron ὁ ζωγράφος Στέφανος Κοντενάβ παρετήρησε πῶς ὅλοι τοῦ ταξιδεύοντες ἐπὶ τὸ ἴδιον ἔσαν εὐφροσύνην ἀπὸ τὸν θόρυβον τοῦ σταθμοῦ, ἀνοίγει τὰ μάτια της καὶ προσπαθοῦσε νὰ σιγουρισθῇ λιγάκι.

Θὰ ἦταν ὡς εἴκοσι τεσσάρων χρόνων, φρέσκα, ὅλη ζωὴ, γαι- τωμένη, εἶχε ὠραία γαλανὰ μάτια καὶ μία μικρούστιχη ἐλὴν ἐπὶ τὸ ἔπιμα χεῖλι. Ὁ ζωγράφος παρετήρησε μ' εὐχαρίστησι, πῶς ἡ συ- ντροφία τοῦ ἦταν ἁπλοῦς. Καὶ τὴν παρατηροῦσε μετ' ἐπιμονήν, τὴν εἶδε νὰ ψάγῃ μέσα ἐπὶ τὸ ταξιδιότικο σακκάκι της καὶ νὰ βγάῃ ἕνα ψωμάκι· βέβαια ζήτησε καὶ κατ' ἄλλο καλλίτερον, γιὰ τὸ ἀφου ἄδιατε ἐπὶ τὸ γόνατό της, ὅλα τὰ πράγματα τοῦ σακκοῦ ἔκανε ἕνα μορφοσπῆ ἀπελπιστικό.

Ὁ ζωγράφος τοῦ τὴν κύτταζε ὅλη τὴν ὥρα, ἐνόησε πῶς κατ' εἶχε χάσει, τὴν λυπήθη, πῆρε καὶ ἐκείνος τὸν σακκοῦ του καὶ ἔ- βγαλε μὴ πλάκα τσοκολάττα, τηλιγμένη ἀκόμη μετ' ἄνδρα της, καὶ τὴν παρουσίασε μὴ χάρι τὴν νέα κυρία.

- Κυρία ἡ Δεσποινίς ; ἄρχισε νὰ λέῃ.
- Δεσποινίς τοῦ ἀποκρίθηκε, ἐκπληκτικῶς.

Ὁ ζωγράφος ἐγέλασε μετ' ἐπιμονήν καὶ τῆς εἶπε :

- Λοιπὸν, δεσποινίς, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς δώσω τὴν μισθὸν μου τσοκολάττα, γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃτε ἐκείνην ποῦ χάσατε.
- Ἡ νέα κόρη ἀφου ἄφησε νὰ τὴν παρακαλέσῃ λιγάκι, ἔπειτα ἐ- δέχθη τὴν πρότασιν τοῦ συντρόφου της, τοῦ πρότεινε καὶ ἐκείνη νὰ δεχθῇ τὸ μισθὸν της καὶ ἔρχισαν νὰ τρώωσιν καὶ οἱ δύο μετ' ἐπιμονήν ὡρὴν, ἐνῶ τὸ τραῖνο ἔτρεχε.

Τὸ κοινὸ γέυμα τοὺς εἶχε κάμει φίλους καὶ ἔγιναν περισσότερο ὀμιλητικοί. Ὁ Στέφανος Κοντενάβ, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς συντρόφου τῆς τοῦ τῆς μίλησε γιὰ τὴν ἡλικία του, γιὰ τὸ ἐπάγ- γελμά του καὶ γιὰ τὸ σκοπὸν τοῦ ταξιδιοῦ του. - Ἐρχονται ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ραφαὴλ καὶ πῆγαινε ἐπὶ τὸν Γκρενόμπλ γιὰ νὰ πάρῃ μὴ παραγγελία γιὰ πορτραῖτα : μὴ ὀλόκληρη οἰκογένεια ἐμπόρων γαν- τιῶν, πολὺ ἄσχημα, ἀλλὰ πλούσια καὶ καλοπληροῦσιν. Καὶ ἄρχισε νὰ περιγράφῃ μετ' ἐπιμονήν τὰ μέλλοντα μοντέλα του. Ἡ νέα κόρη γελοῦσε μετ' ἐπιμονήν τὴν καρδίαν της.

- Λοιπὸν ζωγραφίζετε πορτραῖτα ; τὸν ρώτησε.
- Στάς διαταγὰς σας, δεσποινίς . . . Ποῖο εἶναι τὸ μικρὸν ὄνομα ;
- Λουίζα.
- Πολὺ ὠραῖο . . . Ἐ ! λοιπὸν, δεσποινίς Λουίζα, ἐὰν μείνετε

μεταβολὴν τῶν πρὸς αὐτὸν αἰσθημάτων της, ἢ μήπως ὅ,τι εἶχεν αὐτὴ ἀντιληφθῆ πρὸ ὀλίγου ἦτο πολὺ σοβαρώτερον, παρὰ ὅσον ὑπέθετε;

Ἡ "Αννα ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται κῆτιμα σοβαρὸν ἀνησυ- χίαν μετ' ἐπιμονήν αὐτήν. Τὴν στιγμιαίαν ἀνακούφισίν της, τὴν πρὸ ὀλίγου, διεδέχθη αἴρνησις μὴ ἀκράτητος ἐπιθυμίας νὰ μάθῃ τί εἶχε συμβῆ μετὰ τὸν ἀνδρὸς της καὶ τῆς ξέ- νης κόρης καὶ ἕως ποῦ εἶχε φθάσει τὸ αἰσθημα αὐτὸ, τὸ ὅποιον διὰ μὴ ἐμεγαλοποίησεν ἢ φαντασία της εἰς βυθί- μὸν ἀνησυχητικόν. Ἐξηκολούθει νὰ τὸν βλέπῃ ἐπιμονώ- τερα, νὰ ἐξετάζῃ τὰς λεπτομερείας τῆς ἐνδυμασίας του, ἢ ὅποια ἐπρόδιδε γυναικεῖαν πρόβλεψιν καὶ φροντίδας εἰς ὅλα.

Ἡ στυλή του, ἡ Γαριβελδινὴ, ἦτο κινουμένη ὅλη, τὰ μα- νικέτια του ἔλαμπαν, τὰ παπούτσια του κινουμένα καὶ

δύο μέρες μόνον ἐπὶ τὸν Γκρενόμπλ θὰ κάμω τὸ πορτραῖτό σας μετ' ἐπιμονήν ἐν ἑστέμῃ.

Στὴ τιμὴ μου, αὐτὸ θὰ μετ' ἐπιμονήν ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν ἐμπόρων.

- Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, τοῦ εἶπε ἐκείνη, κοκκινίζοντας ἀλλὰ δὲν πᾶν τόσο μακρὰ . . . Θὰ κατέβω ἐπὶ τὸ Monestier de Clermont.

Καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται τὴν ἱστορίαν της. Ἦταν διδασκά- λισσα ἐπὶ τὸν Αἰχ σὲ μὴ πολὺ καλὴ οἰκογένειαν. Ὁρφάνη δὲν εἶχε ἄλ- λους συγγενεῖς παρὰ ἕνα θεῖον καὶ μὴ θεῖαν, ποῦ κάθονταν ἐπὶ τὸν Monestier καὶ οἱ ὅποιοι ἤθελαν νὰ τὴν παντρεύωσιν μ' ἕνα πλούσιον ἔμπορον τοῦ τόπου, ἕνα γῆρον χωρὶς παιδιὰ καὶ τὸν ὅποιο ἔλεγαν Κύριον Λεσωδέλ. Τώρα λοιπὸν ποῦ εἶχε παύσει γιὰ τὸ Πάσχα ἔρ- χονταν ἐπὶ τὸν συγγενεῖς της, ὅπου θὰ ἔβλεπε καὶ τὸν κύριον Λεσωδέλ τὸν ὅποιο γινώριζε μόνον ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν του.

- Εἶναι λιγάκι ἡλικιωμένος γιὰ μένα, εἶπε μετ' ἐπιμονήν ἀφέλεια καὶ φαίνεται πολὺ κοινῆς φυσιογνωμίας . . . Ἄλλὰ βαρῆθηκα νὰ βρι- σκουμαι μετ' ἐπιμονήν, εἶναι τόσο λυπηρὸν νὰ ζῆ κανεὶς ὁλομόναχος . . . χωρὶς καμμίαν ἀγάπην ! . . . Ἄν δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος πολὺ ἄσχη- μος, τότε βέβαια θ' ἀποφασίσω.

Καθὼς ἐτελειώσε τὴν διήγησίν της, ἀναστέναι καὶ φάνηκαν τὰ μαργαριταρένια δόντια της. Ἡ θεὰ τῆς ὁμορφῆς αὐτῆς κοπέλλας καὶ ἡ διήγησίν της, ἔδωκεν ἐπὶ τὸν Στέφανον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φερτοῦσιν μαζὴν της καὶ νὰ παραμερίσῃ τὸν ἄγνωστο αὐτὸ ὑποψῆφιον, ἐπὶ τὸ ὅποιο εἶχε ἀποφασίσῃ ἐκείνος νὰ χαρίσῃ τὰ νεύρα της.

- Καὶ πῶς ! εἶπε, θὰ καταδικασθῆτε νὰ πάρετε ἕνα ἔμπορον γέρον καὶ ἄσχημο καὶ νὰ κλεισθῆτε μέσα σ' ἕνα χωριὸν ; . . . Δὲν εἶναι δυνα- τὸν αὐτὸ . . . Μὴ ὁμορφὴν νέα δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάσῃ ἑστὶ . . . Μὴν κάνατε αὐτὴ τὴν ἀνοησίαν σᾶς παρακαλῶ.

Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ περισσότερὴ σημασίαν ἐπὶ τὴν παράκλησίν του ἔπεισε τὰ δύο χέρια τῆς Λουίζας, ἢ ὅποια στήν ἄρχὴν γελοῦσε καὶ τὸν ἄ- φηνε νὰ τὰ κρατῇ, ἔπειτα λίγο, λίγο ἤρχισε νὰ τὰ τραβᾷ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὰ ἐλευθερώσῃ.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ τὸ τραῖνο ἔτρεχε καὶ περνοῦσε μέρη ψηλά καὶ σκεπατμένα μετ' ἐπιμονήν καὶ ἄλλα ἡλιόλουστα καὶ γελαστά. Ἐνας ἀέρας δροσερὸς καὶ μυρισμένος ἔφριχνε ὡς τὸ βαγόνι τοῦ, ἄσπρα φύλλα ἀπὸ τὰ ἄνθη τῶν κερασίων, καὶ τὸ μυρισμένον αὐτὸ χιόνι τοῦς ἔφερε ὡς ἐκεῖ μέσα τὴν ἀνοιχτήν. Ἐφανικὰ ὁ σιδηροδρομὸς μῆκε μέσα ἐπὶ τὸ σκοτάδι ἐπὶ τὸν τούνελ καὶ ὁ ζωγράφος ὠφελήθη ἀπὸ αὐτὸ γιὰ νὰ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ περισσότερο τὴν συντρόφῃν της. Ἦρθε καὶ κάθησε κοντὰ της. Τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ τραῖνο βγήκε ἀπὸ τὸ σκοτάδι εἶπε ἐκείνη :

- Ὁ ! κύριε, ἂν μᾶς ἔβλεπαν !
- Ποῖός ; . . . τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ ; . . . μὴν σὲ μέλει γιὰ αὐτὰ καὶ ἄφησέ με νὰ σὲ ἀγαπῶ.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγα λεπτὰ τὸ τραῖνο ἐστάθη ἐπὶ ἕνα μικρὸν σταθμὸν ὅπου ὁ δὴγὸς ἐφώναζε «Cielles ! Cielles !...»

αὐτὰ ἦσαν ἀφύγως κομψὰ καὶ βερνικωμένα, καὶ τὸ μαντίλι τοῦ μετ' ὅποιο ἐστεγνῶνε τὰ δάκρυα τῆς μητέρας τοῦ ἦτο φουλάρινον λευκὸν μετ' ἐπιμονήν ὠραῖα κεντημένον.

Ἡ "Αννα, ὅσον παρήρχοντο αἱ στιγμαὶ ἡσθάνετο μὴν ἀσυνήθη στενωχωρίαν νὰ τὴν κυριεύῃ. Προσπαθοῦσε νὰ ἀ- ναλύσῃ τὰ αἰσθηματά της, νὰ ἐνοήσῃ τί συνέβαινε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της, ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρθωνε. Καὶ ὅμως ἐσκέ- πτετο ὅ,τι, μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν ἠγάπα τὸν ἀνδρὰ της, τὸ περσασμένον ἀκόμη βράδι εἶχε μείνῃ εἰς τὸ μπαλκόνι της ἄργα τὴν νύκτα καὶ ἐσκέπτετο σοβαρὰ περὶ διαζυγίου. Τὶ συνέβαινε λοιπὸν, καὶ τί τὴν ἔμελλε διὰ τὰ ἰδιαίτερά του αἰσθηματὰ καὶ διὰ τὴν ἀπό- φασιν, τὴν ὅποιαν θὰ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ λάβῃ ; Μήπως ἐν αὐτὸς ἠγάπα τὴν νέαν Γερμανίδα, ὁ ἔρωσ αὐτὸς, τὸν

- Θεέ μου, εἶπε τότε ἐκείνη ἔπειτα ἀπὸ λίγο θὰ φθάσωμε ἐπὶ τὸ Monestier . . . Σᾶς παρακαλῶ ἀφήσατέ με ἡσυχῇ !

Σηκώθη πῆρε τὸ καπέλλο της ἀπὸ τὸ δίχτυ καὶ ἐτοιμάζονταν. Τὶ μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ Monestier ! εἶπεν ὁ Κοντενάβ ξαναπαί- νοντας τὰ χέρια της· σᾶς ἀγαπῶ δὲν μπορῶ πλέον νὰ σᾶς ἀφήσω καὶ σᾶς πέρνω μαζὴ μου.

- Εἰσθε τρελλός, τοῦ ἔλεγε ἐκείνη, ἐλάτε τώρα ἡσυχάσατε.

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε πολὺ γρήγορα τώρα. Ἡ Λουίζα ἐσκυψε καὶ ἔβλεπε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Φαίνονταν τὸ χωριὸν καταφωτισμένο ἀπὸ τὸν ἥλιον ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα δάσος ἀπὸ λευκῆς, μετ' ἐπιμονήν ἐπὶ τὸν μοναδικὸν ἐπὶ τὸν δρόμον του, ἐπίσης φαίνονταν ὁ σταθμὸς καὶ πάνω ἐπὶ τὸν πε- ζοδρομὸν τρεῖς σκιεῖς ἢ ὅποιοι ὅσο προχωροῦσε φαίνονταν καλλι- τερα.

- Ἀναγνωρίζω τὸ θεῖόν μου καὶ τὴν θεῖαν μου, ἔλεγε ἡ νέα, ὁ κύριος ποῦ τοὺς συνοδεύει βέβαια θὰ εἶναι ὁ κύριος Λεσωδέλ !

- Βέβαια εἶναι πολὺ ἄσχημος, εἶπεν ὁ Στέφανος παραμερίζον- τας τὴν Λουίζα μετ' ἐπιμονήν ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐπειτα μ' ἕνα ἀπότομος κίνημα κατέβασε τὸ γυαλὶ καὶ στάθηκε μπροστὰ κρύβοντας μετ' ἐπιμονήν τὸ φηλὸ ἀνάστημά του τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ βαγονιοῦ.

- Ὅχι, τῆς εἶπε, δὲν θα σᾶς ἀφήσω νὰ θυσιάσῃτε ἔτσι ! . . . Σᾶς ἀγαπῶ καὶ σᾶς κρατῶ !

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγα λεπτὰ ὁ σιδηροδρομὸς ἐστάθη καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὄδηγου ἀκούσθη ἐπὶ τὴν φωνάξῃ Monestier-de-Clermont. Ἡ Λουίζα νομίζοντας πῶς ἀστειεύετο μᾶζους τὰ πράγματα της :

- Ἐλάτε, κύριε, ἀφήσατέ τ' ἀστεῖα καὶ ἀνοίξατέ μου τὴν πόρτα
- Ποτὲ, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ ζωγράφος.

Ἐξω ἄκουγαν τὸ θεῖον καὶ τὴν θεῖαν, οἱ ὅποιοι ἔτρεχαν ἀπὸ βαγόνι ἐπὶ τὸν ἀνδρὰ καὶ τὴν φώναζαν, ἀλλὰ ἐπὶ τὸν χιόνι, γιὰ τὸ φηλὸ ἀνά- στημα τοῦ Στεφανοῦ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ δοῦν μέσα ἐπὶ τὸν βαγόνι της

- Μὲ ζητᾶνε ! Μοῦ σωναζοῦνε ! Τοῦ ἔλεγε ἡ Λουίζα, παρακα- λοῦντας, δὲν εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποῦ κάνατε ! . . . Κύριε σᾶς παρακαλῶ ἀνοίξατέ μου τὴν πόρτα !

Ἐνα σφύριγμα ἀκούσθη καὶ τὸ τραῖνο ξανάφυγε.

Τότε ἀπελπισμένη ἡ Λουίζα ξανακάθησε ἐπὶ τὸν κάθισμά της νευρικῶς καὶ ἀπογοητευμένη. Ὁ ἐρωτευμένος Στέφανος προσπαθοῦσε νὰ τὴν ξαναπλησιάσῃ ἀλλὰ τὸν ἐδίωκε μετ' ἐπιμονήν ἀποστραφὴ καὶ θυμὸν καὶ ἔφυγε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ καθήσματος. Ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της μετ' ἐπιμονήν τὰ χέρια της καὶ ἔλεγε.

- Ὅχι, αὐτὸ ποῦ κάνατε εἶνε φρικτὸ ! φύγετε, σᾶς ἀποστρέ- φομαι !

Κάθισε ἀντίκρου της καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ μετ' ἐπιμονήν λόγια ἀγάπης. Δὲν ἔδινε καμμίαν ἀπάντησιν καὶ ἔτσι ἔφτασαν ἐπὶ τὸν σταθμὸν τοῦ Viville. Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ τὸ βαγόνι γέμισε ἀπὸ διαφόρους ταξιδιώτας, οἱ ὅποιοι πῆγαιναν νὰ περάσουν τὴν κυριακὴν ἐπὶ

ὅποιον δὲν εἶχε σκεφθῆ, δὲν εἶχε φαντασθῆ, δὲν ἀπλοποι- οῦσεν τὰ πράγματα καὶ δὲν ἐκκαλιτέρωνε τὴν θέσιν της ; Καὶ ὅμως ἡ "Αννα ὅσον ἔβλεπε τὸν ἀνδρὰ της σκεπτικὸν ἢ στενωχωρημένον, τόσο ἢ ἡ ἴδια ὑπέφερε περισσότερο.

ΦΡΟΝΙΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ ζωὴ ὁμοιάζει πρὸς τὸ θάλασσον ὕδωρ· ποτὲ δὲν γί- νεται γλυκὺ, ἐκτός ἐὰν ἀναδιπλασθῇ εἰς τὸν οὐρανόν. Δῶσε τοῦ κόσμου πᾶν ὅ,τι ἔχεις καλόν, καὶ καλὸν θὰ σοὶ ἀποδο- θῇ. Ἡ θλίψις ἐστὶ ἀνάγκη πρὸς ἡμᾶς ἐν εἰδει διδασχῆς, καθὼς καλύπτωμεν τοὺς κλωβούς τῶν πτηνῶν διὰ νὰ τὰ διδάξω- μεν νὰ τραχωδοῦν. Τὸ νὰ εἶναι τις τολμηρὸς ἐνκνήσιον τοῦ ἐχθροῦ εἶναι ἴδιον παρὰ τοῖς ζώοις· ἀλλὰ τὸ ἰδιαίτερον προ-

Γκρενόμπλ. Αὐτὸ ἔκαμε τὸν Καντενάβ νὰ μείνῃ ἡσυχος. Ἡ δασκά- λισσα ἀπὸ τὴν γωνίαν της τοῦ γυρίσει τὴν πλάτην καὶ κύτταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ὁ Στέφανος καταδικασμένος νὰ μείνῃ σιωπηλός, ἄρ- χισε νὰ σκέπτεται τ' ἀποτελέσματα τῆς τρέλλας τοῦ αὐτῆς καὶ τὴν εὐθύνην ποῦ ἔφερε ἐπάνω του δὲν ἀλλάξαν πλέον λέξιν καὶ ὅταν ἔφτασαν ἐπὶ τὸ Γκρενόμπλ ἐδοῦθη τὴν νεὰ νὰ κατέβῃ καὶ πῆρε τὸ σακκοῦ της.

Ἡ Λουίζα φοβισμένη τὸν ἀκολουθοῦσε, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει. Ἄμα ἐβγήκαν ἐπὶ τὸν δρόμον, ὁ ζωγράφος πῆρε τὸ χερί της καὶ τὴν ὀδήγησε σ' ἕνα ξενοδοχεῖον ποῦ ἦταν ἀντίκρου ἐπὶ τὸν σταθμὸν. Ἄλλ' ὅταν βρέθησαν μόνον μέσα ἐπὶ μὴ κάμαρα, ἡ Λουίζα ἔπεσε πάνω ἐπὶ μὴν καρέκλα καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπελπισμένη.

Τώρα φοβήθηκε ὁ Στέφανος. Δὲν περιμένε ποτὲ τέτοια λύπη. Ἐγονάτισε κοντὰ της καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὴν ἡσυχάσῃ μετ' ἐπιμονήν, ἀλλὰ ἐπὶ τὸν χαμένα.

Ἡ Λουίζα ἔλεγε περισσότερο καὶ τὸν ἔσπρωχνε μετ' ἐπιμονήν.

- Φύγε, τοῦ ἔλεγε, ἂν ἔχῃς λιγάκι καρδίαν, μὴν μετ' ἐπιμονήν βασιανίζεις περισσότερο . . . Ἄχ Θεέ μου ! Θεέ μου, τί δυστυχία. Οἱ συγγενεῖς μου, ἀφου εἶδαν πῶς δὲν ἴθα μ' οὐτὸ τὸ σιδηροδρομὸν θὰ γράψουν ἐπὶ τὸν Αἰχ . . . καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τὸν σπῆτι, τῶν ὅποιων μὲν θὰ σχημα- τίσουν ὠραία ἰδέαν γιὰ μένα ! . . . Ἐὰν μετ' ἐπιμονήν καὶ θὰ μείνω χω- ρὶς θεσπῆ, καὶ ὅλα αὐτὰ ἐξ αἰτίας σας κύριε. Γιατὶ μετ' ἐπιμονήν εἶπα δὲν εἶμαι καὶ τώρα εἶμαι χαμένη, χαμένη ! . . .

Τὰ δάκρυά της τρέχαν. Ὁ Στέφανος συλλυγίζονταν : «Καὶ ὅ- μως ἔχει δίκην, φέρθηκα πολὺ ἄσχημα ! ». ἐν ἦταν κακός, καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀδικήσῃ ἔτσι μὴν γυναῖκα. Ἐπίσπε λοιπὸν νὰ χέρια τῆς Λουίζας καὶ εἶπε :

- Συγχωρήσατέ με καὶ μὴν ἀπελπίζεστε δεσποινίς. Θὰ σᾶς ξα- ναφέρω ἐπὶ τὸν σταθμὸν, θὰ πάρετε τὸ πρῶτον τραῖνο ποῦ θὰ φεύγῃ γιὰ τὸ Monestier καὶ θὰ δικαιολογηθῆτε ἐπὶ τὸ θεῖόν σας πῶς ὅταν ἔφτασε τὸ τραῖνο ἐπὶ τὸ Monestier κοιμήσατε καὶ πῶς ἐπυθῆσατε ἐπὶ τὸν Gre- nohle . . . Μὴν κλαίτε πλέον . . . Εἶμαι τρελλός, ἀλλ' εἶμαι τίμιος ἄν- θρωπος.

Τὴν ἔφερε ἐπὶ τὸν σταθμὸν καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνη ἦταν ἔτοιμο νὰ φύγῃ ἕνα τραῖνο γιὰ τὸ Monestier. Ὁ Καντενάβ πῆρε τὸν μπι- λιέττον της καὶ νῆν τοποθέτησε σ' ἕνα βαγόνι καὶ τῆς προσέφερε κατ' ἐπιμονήν γιὰ τὸ δρόμον. Τώρα ποῦ ἦταν ἀσφαλισμένη πλέον ἔλαβε τὴν πρῶτην ὕψ της καὶ εὐχαρίστησε τὸν ζωγράφον, ὅταν ἔκλεινε τὴν πόρταν τοῦ βαγονιοῦ μ' ἕνα χαμόγελο.

Ὁ Κοντενάβ ἐστάθη καὶ ἔβλεπε τὸ τραῖνο ποῦ ἔφευγε.

- Τί κρίμα, εἶπε μόνος, θὰ παντρευθῇ τὸν κύριον Lechaudel !

(Anré Theuriest)

νόμοιον συνίσταται εἰς τὸ νὰ εἴμεθα τολμηροὶ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας. Τὸ τιμωρότερον δῶρον τῆς φύσεως πρὸς τὸν ἄνθρωπον δὲν εἶναι ἡ ἰδιοφυΐα, οὔτε ἡ μεγαλοφυΐα, ἀλλ' ἡ ἰδιοσυγκρασία καὶ ὁ χαρακτήρ. Καὶ τοῦ πλέον ἀσημάντου πράγματος, ἡ γνῶσις εἶναι χρήσιμος. Τὰ μικρὰ πνεύματα ἐξημεροῦνται καὶ ὑποτάσσονται ὑπὸ τῆς δυστυχίας, ἀλλὰ τὰ μεγάλα πνεύματα ὑψοῦνται ἄνωθεν αὐτῆς. Τὸ χάρισμα τῆς τύχης τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκεται κυρίως ἐντὸς τῶν χειρῶν αὐτοῦ. Τῆς γυναικὸς ἡ εὐκρίνεια ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ὑφίσταται μεταβολάς. Μία κουταλιά βοήθεια ἀξίζει περισσότερο παρά ἕνας δίσκος συμβουλῶν. Πολλὰ ζεύγη κκτὰ τὸ διάστημα τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔρωτος εὐρίσκουσι τὸ ἐν κάθισμα ἀρκετὰ εὐρύχωρον δι' αὐτοὺς, ἀλλὰ μετὰ τὸν γάμον ἀνακαλύπτουσι ὅτι οἰκία συνιστάμενη ἐκ δέκα δωματίων δὲν τοὺς χωρεῖ. Μερικοὶ τόσον πολὺ περιποιοῦνται τὰς συνειδήσεις των, ὥστε ποτὲ δὲν τὰς μεταχειρίζονται. Ὁ κκλιότερος τρόπος τοῦ διέρχεσθαι τὸ στάδιον τῆς ἀθλητικῆς εἶναι νὰ περιπαίξῃ τις αὐτήν, ἐὰν δύναται. Ἡ ζωὴ εἶναι διαδοχὴ μαθημάτων, ἅτινα πρέπει νὰ ζήσῃ τις διὰ νὰ μάθῃ. Ἡ μέγαλειότης ἡμῶν δόξα δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴ πίπτωμεν ποτέ· ἀλλ' εἰς τὸ νὰ ἐγειρώμεθα ὅταν πίπτωμεν. Ὅστις σκέπτεται πολλὰ, ἐκτελεῖ ὀλίγα. Οἱ φίλοι, ἂν καὶ ἀπόντες εἶναι πάντοτε παρόντες ἂν καὶ πτωχοὶ εἶναι πλούσιοι, ἂν καὶ ἀσθενεῖς ἐν τούτοις εἶναι ὑγιεῖς, τέλος καὶ νεκροὶ ἂν εἶναι, εἶναι πάντοτε ζῶντες. Τὸ νὰ στρέφῃ τις πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐμποδίζεται ἀπὸ τοῦ νὰ προχωρῇ πρὸς τὰ ἔμπροσ.

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Μαίην Ἀναηροῦση.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρ. Μ. Δρ. Ἀγγίλιον. Συνδρομὴ νέας ἐλήφθη. θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα διὰ παρεχομένης πληροφορίας. Κυρ. Κ. Α. Λάρισσαν. Ἐνεγράφητε. Συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχαριστίας — Δα Μ. Σ. Π. Λαμίαν. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστίας. Φύλλα καὶ ἀποδ. ἀποστέλλονται. — Κυρ. Χο. Α. Καρδίτσαν Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 21 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Κυρ Γ. Ι. Γλ. Ἀλεξάνδρειαν ὅλα τὰ φύλλα ζητήσατε παρὰ τοῦ Λυκείου Ἀθήρων πρὸς τὸ ὅποιον, ὡς πρὸς καθηγητὴν αὐτοῦ σὰς ἐστέλλετο τακτικῶς τὸ φύλλον. Τοιαύτη διεύθυνσις μὰς εἶχε δοθῆ, μόλις δὲ πρὸ εβδομάδος μὰς ἐδόθη ἄλλη. — Δα Α. Α. Χανία. Συμορφούμεθα πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Χρήματα στελλόμενα διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς δὲν γίνονται ποτέ. Οὐχ ἴπτον, ἐὰν προτιμᾶτε, πληρώσατε εἰς τὸν αὐτόθι ἀντιπρόσωπόν μας κ. Παπαρραπτάκη. Κ-ἀν Μ. Μ. Αἴγιον. Εὐχαριστίας θερμὰς δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Ζητούμενα φύλλα ἀποστέλλονται μετὰ σχετικῆς ἀποδείξεως. Κον Α. Οἱ. Τούλτσαν. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 62 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Συμορφούμεθα ὀδηγίας σας. Καν Μ. Δρ Saint Michel de Mourioune. Ἐλήφθησαν Φύλλα ἀπεσταλῆσαν ὡς καὶ ἂν ἐν σῶμα Χειραφετημένης καὶ Μαγίσσης. Εὐχαριστίας. — Δα Α. Σ Σαμψοῦντα. Ἐλάβομεν φρ. χρ. 16 παρὰ κ. Α. Μ. Α. Ἀναμένομεν ἐπεξήγησιν. Κον Α. Π. Χανία. Φρ. χρ. 11 ἐλήφθησαν. Μερὶς σας ἐπιστώθη. Καν Β, Ν. Σόφιαν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν δευτέρου μου. Καν Β, Γρ. Λαμίαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ διὰ καλὴν σας ἐπιστολήν. Ἀποδείξιν λαμβάνετε παρὰ αὐτόθι κ. ἀναποκριτριάς μας. Δα Α. Κ. Βαλτσίκιον. Εὐχαριστίας δι' ὑποσχέσεις ἐνεργῶν.

ΣΙΝΤΑΓΑΙ

Σιρόπι κεράσιων. Καθαρίζετε 1)2 ὄκ. κεράσια ἀπὸ τὰ κουκούτσια τῶν καὶ ἐπιτα σπάζετε μερικὰ κουκούτσια καὶ βγάζετε τὸ ἔσωτε ἰκόν των. Βράζετε τότε 1 ὄκ. ζάχαρι μετὰ τὰ κεράσια καὶ μετὰ τὰ κουκούτσια καθαρισμένα καὶ ἀκαθάρστα καὶ μετὰ 4 ποτήρια νερό. Ὄταν ἡ ζάχαρι δέσῃ ἀρκετὰ καλά, ὥστε νὰ ἀρχίσῃ νὰ κερμελώνῃ, σύρετε ἀπὸ τὴν φωτιὰ καὶ ἐνῶ εἶναι ζεστή γύνετε μέσα ἰλονὲν ἀνακατώνοντας 1 ὄκ. καλὸ κονιάκ. Ὄταν ἡ ζάχαρι ἀναλύσῃ καὶ ἐνωθῇ ἐντελῶς μετὰ τὸ κονιάκ, τότε προσθέτετε ἀπὸ φράουλα γλυκὸ σιρόπι, ὡς 10 κουταλιές.

Ἰδιαιτέρως ἔχετε πλύνει καὶ στεγνώσει ἐπάνω εἰς καθαρὴν πετσέταν 3 ὀκάδες καλὰ σκληρὰ καὶ ὄχι πολὺ ὄριμα κεράσια, μετὰ τῆς ὀύρες των μαζῆ καὶ μετὰ τὰ κουκούτσια των, τὰ τοποθετεῖτε μέσα εἰς μεγάλα βάζα γιάλλινα μετὰ εὐρὸ στόμα, προσθέτετε ὀλίγη κανέλα καὶ ὀλίγα γαρύφαλα καὶ γύνετε μέσα τὸ σιρόπι σας, τὸ ὅποιον τὰ σκεπάσει. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡμπορεῖτε νὰ ἀρχίστε νὰ κάμνετε χοῆσιν ὀλίγες κουταλιές ἀπὸ αὐτὸ εἰς παγομένο νερό εἶναι δροιστικὸν καὶ ἀρωματικώτατον.

Ὁ Σύλλογος πρὸς Διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος Παρνασσῶς καὶ ὁ Σύλλογος πρὸς Διάδοσιν Ὠφελίμων Βιβλίων ἀπεφάσισαν ἀπὸ κοινοῦ τὴν σύγκλησιν τοῦ Πρώτου Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συνεδρίου ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ἑβδομάδα τοῦ Πάσχα τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1904, καὶ τὴν ταυτόχρονον ὀργάνωσιν Σχολικῆς Ἐκθέσεως ἐπιδοθηούσης τὸν σκοπὸν τοῦ Συνεδρίου.

Ἡ μέριμνα περὶ πάντων τῶν ἀφορώντων εἰς τὸ Συνέδριον καὶ εἰς τὴν Ἐκθεσιν ἀνετέθη εἰς Ἐπιτροπήν, ἀποτελουμένην ἐκ τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Συλλόγου πρὸς Διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων κ. Μ. Δραγούμη, τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶς» κ. Τ. Ἡλιοπούλου, καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου πρὸς Διάδοσιν Ὠφελίμων Βιβλίων κ. Δ. Βικέλα, οἵτινες, συνελθόντες, ὀνόμασαν μὲν πρόεδρον τὸν κ. Δ. Βικέλα, ἐξέλεξαν δὲ γραμματέα τὸν κ. Γ. Δροσίνην.

Ἐκ τῶν προτιθεμένων πρὸς συζήτησιν θεμάτων τέσσαρα εἶναι εἰδικὰ, ἂν ἐν δι' ἕκαστον τμήμα, καὶ ἐν γενικόν, τὸ ὅποιον θὰ συζητηθῇ ὑπὸ τῆς ὀλομελείας τοῦ Συνεδρίου.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ Χειραφετημένη καὶ ἡ Μαγίσσα εἶναι τὰ δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς τριλογίας τῆς κ. Καλλιρρῆς Παρρέν.

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναικὰ τοῦ Νέου κόσμου, τὴν ἀνατρεπομένην μετὰ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ τῆς ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειραφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς Κ)λεως, εἰς τὴν «Μαγίσσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύο συγκινοῦν, συγκλονίζουν, τέρπουσι καὶ διδάσκουσι. Ἀνατέμνουσι τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ δίδουσι πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἐκαστον ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθῆνας δρ. 3, διὰ τὰς ἐπαρχίας 3.50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ. Κ. Παρρέν, ὀδὸς Πανεπιστημίου, 27 Ἀθῆνας καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου